

Den här berättelsen tillhör *La Gran Novel la de Formentera* av Ausiás Ferrer Rodman.

Den sötaste varelsen

Några torra knackningar på dörren fick henne att resa sig ur fåtöljen. Men när hon öppnade överraskades hon av att inte finna någon där.

Hon fortsatte att titta åt både det ena och det andra hållet, när hon hörde några veka kvidanden vid hennes fötter. Kvinnan sänkte blicken och såg vad som var under henne på stenen. På stentröskeln hade en korg blivit lämnad. Inuti korgen, invirad i trasor, var en varelse, liten och söt som rörde sin kropp kraftfullt.

Den fick kvinnans hjärta att smälta. Hon var en övergiven änka i en nödställd existens. Tristessen och ensamheten åt upp henne och ålderdomen hade presenterat sig utan hinder. Hon förväntade sig, eller trodde, att en liten sak som denna skulle kunna ge henne mycket sällskap.

Hon tog korgen, gick in i huset och placerade den på bordet. Hon stod och stirrade på varelsen och funderade över vad hon skulle göra med den. Å ena sidan var hon medveten om att hon borde lämna fyndet till polisen, men det mest troliga var att de inte skulle låta henne behålla det. Å andra sidan visste hon att utan hjälp skulle hon inte ha styrkan att uppfostra den som den behövde. Och, trots allt, trodde hon sig inte kunna utstå en separation. Nej, definitivt inte, hon ville inte förlora synen av dessa bruna ögon.

Hon bestämde sig för att besöka sin granne, en pensionerad läkare, gammal och änkling som henne. Hon gick till grannhuset med ett lugn inombords, med korgen vajandes för varje steg. När hon till slut nådde porten placerade hon korgen på tröskeln och slog två knackningar med portklappen. Den ljud metalliskt och ihåligt. Istället för att stå där och vänta så passade hon på att gömma sig bakom ett träd, därifrån kunde hon se väl.

Läkaren dröjde inte länge med att öppna, och i motsats till henne fann han denna varelse snyftandes, den stängde de tilldragande ögonen. Men trots detta reagerade han med

hänförelse: han böjde sig ner, tog upp korgen och med mycket varsamhet vaggade han den i sin famn för att få den att sluta gråta.

Nöjd med demonstrationen av kärlek lämnade kvinnan sitt gömställe och berättade hela historien för läkaren. När hon slutade erkände hon att med hennes ålder så hade hon inte styrkan att uppfostra och utbilda denna varelse själv. I och med denna anledning föreslog hon en idé; kanske var han intresserad av att dela på vårdnaden.

Läkaren tvekade några sekunder. Det var ett viktigt beslut, av det slag att innan han svarade, ville han utföra några hälsokontroller på varelsen. Med det sagt försvann han in i huset. Det tog några minuter för honom att återvända och denna gång dök han upp insvept i en vit rock. Han bar en termometer i ena handen och ett stetoskop in den andra. Under tiden som han justerade hörlurarna bekräftade läkaren att han inte var van vid att göra den här typen av undersökningar och ännu mindre en så pass utförlig. Med bröststycket på stetoskopet närmade han sig varsamt stället där han antog sig finna hjärtat på patienten. En rytm av accelererade pulser oroade honom. Därefter tog läkaren av locket på termometern, tog ut den och satte den i armhålan, trettiåtta och en halv grad. Läkaren slutade oroa sig. Med en snabb rörelse gled han ner handen i en ficka på rocken och tog upp en utvikbar ficklampa. Han bestämde sig för att påbörja synundersökningen. Han tryckte på en knapp och riktade ljusstrålen in i det högra ögat. Man behövde inte vara ögonläkare för att förstå att den klara bruna färgen i denna iris glänste fullt av liv.

De tillbringade denna natt de tre tillsammans i läkarens hus. Läkaren och kvinnan åt sallad från Formentera, ceviche, söt pasta från San Juan, mangold med vinäger, friterad bläckfisk, parfait och flamberade fikon. Den lilla drack välling från märket Puleva ur en liten flaska. Under efterrätten, efter att de övervägt några namn, bestämde de sig för, i och med omständigheterna, att det mest passande var att kalla varelsen Moses.

Från den dagen stannade kvinnan för att sova hos läkaren under obestämd tid. Hon brukade infinna sig fram på kvällen, bärandes på proviant och omedelbart låsa in sig i köket. Under tiden som hon hackade grönsaker och stekte fisk och kött staplade han träflis och kvistar i den öppna spisen. När maten var färdig och virket tänt släckte dem de elektriska ljusen och tände stearinljusen och ljuskronan, allt för att läkaren var en romantisk gourmet. De åt middag vid

bordet i vardagsrummet, hemmets hjärta. Mellan tuggorna tog de varandras händer och betraktade varelsen som låg och sov hoprullad i korgen intill den sprakande öppna spisen.

Ännu hade inte två månader gått förrän läkaren beställde en spjäsäng från en snickare. Den gjordes av ädla träslag, ramen utav körsbärsträ och benen utav valnötsträ. Moses förtjänade det.

Intrycken av sitt bibliska fynd övertygade dem om att varelsen var lyckan personifierad. För dem representerade Moses det bästa omen och att han markerade början på en guldålder.

Men på den här punkten hade paret fel, de båda dog inom tre år efter ankomsten av varelsen. Han från en hjärtattack efter en riktig festmåltid, och hon handlost fallandes från en klippa, pågrund av att hon hade tänkt plocka en blomma alltför långt ut, hon halkade.

Läkaren kunde aldrig uppta Moses helt, Moses kunde aldrig förverkliga hans största förhoppning; att han skulle kunna hämta tidningen när läkarens förfallna ben svek honom. Dessutom, krossade han även kvinnans förväntningar, hon hade älskat om Moses varit stor och stark, att han tranformerades till mannen i huset, och på så sätt kunde skydda henne mot tjuvar.

Berövad från sina beskyddare började Moses bo på gatan, han fick lära sig att klara sig själv från en mycket tidig ålder.

När han enbart var tre år spenderade han hela dagen med att leta efter mat. Vid matdags tiggde han vid restaurangernas terasser och bönföll gästerna med sin sorgsna blick så att de skulle ge honom sina rester. På natten letade han igenom containrar, rev upp soppor och slukade allt som han instinktivt såg som ätbart. Dagarna med stora fester gick han till torgen. Om det fanns en grill sprang han mellan borden och drog fördel av trängseln för att samla ihop övergivna bitar av korv. Om det var dans med en orkester sprang han genom labyrinterna av ben och slickade upp rom och cola som ungdomarna spillde.

Moses levde i denna misär under mer än tio år, tills han till slut dog vid tretton års ålder, ensam och hjälplös ihoprullad mot en port. Historien kan få oss att känna oss nedstämda. Faktiskt, många människor, när de hör den, tror att Moses liv var en tragedi på alla sätt. Men,

det är viktigt att veta att precis innan Moses tog sitt sista andetag, såg han en italiensk turist som precis lämnat ett bageri, med en limpa bröd under armen, närma sig honom. Italienaren böjde sig ner för att se Moses bättre och blev bedrövad då han upptäckte den döende Moses i vånda. Deras ögon möttes för en sekund och turisten blev trollbunden av magin i de bruna ögonen som var vattniga av feber. Rejält gripen, bröt italienaren av toppen av brödet med intentionen att ge den till honom för att äta. Men Moses kunde inte öppna munnen, han hade ändå inte kraften att tugga. Men ändå, då han är tacksam till naturen, lyfte han på svansen.

Översatt av Sofia Jonsson